

Jørgens Datter — og om andre kan der ikke være Tale — saa er det halvvejs sandt.“

„Ja saa! De tilstaar altsaa!“

„Ja; — hun er nemlig min Forlovede. Nogen udstrakt Forargelse kan dette Forhold imidlertid umulig endnu have vakt i Menigheden, eftersom det igaar Aftes var første Gang, jeg talte med hende alene. Og dette skete endda — efter hvad jeg nu forstaar — ikke uden Vidner. Hr. Hjælpelærer Johansen kom nemlig tilstede ved den Lejlighed.“

Provst Tønnesen var veget først et, derpaa endnu et tungt Skridt tilbage. Hans Hænder faldt fra Ryggen slapt ned til Siderne, og han stirrede paa sin Kapellan med et Blik, der i Løbet af et halvt Minut fremviste en Skala af de mest modstridende Udtryk og tilsidst ligesom forstenedes i et Udtryk af medynksblandet Forfærdelse.

Det var nu heller ikke netop en Nyforlovets Lyksalighed, Emanuels Ansigt i dette Øjeblik bar tilskue. Hans forvaagede Træk og rødrandede Øjne røbede tydeligt den Kamp, han i Nattens ensomme Timer havde haft at bestaa med opdukkende Ængstelser, fordi han i et af Livets allervigtigste Anliggender havde handlet i Overilelse, uden at have raadført sig tilstrækkeligt med Gud og sin Samvittighed.

Efter en Stunds Tavshed traadte Provsten ham atter ganske nær og lagde varsomt sin Haand paa hans Skulder.

„Hr. Hansted!“ sagde han helt bevæget. „Jeg maa tale et Ord med Dem . . . ikke som Deres Foresatte, men som en sand og oprigtig, faderlig Ven. Maaske kan De i den Sindsstemning, hvori De for Øjeblikket befinder Dem, kun vanskeligt opfatte mig som saadan, — og dog forsikrer jeg Dem, jeg er det, og jeg tænker her kun paa Deres Bedste. — Nej, nej, nu maa De ikke afbryde mig. Nu maa jeg en Gang have Lov til at tale ud. Jeg maa — hører De?